

RECENSIE Imelda May grote revelatie op 25ste editie van festival Moulin Blues

Twee verrassingen van Moulin Blues: rechtsboven Imelda May en midden beneden Dirty Sweet.

foto's Stefan Koopmans

Geslaagd jubileumfeest Moulin Blues

Gezien: Moulin Blues

Waar: festivalterrein Ospel

Wanneer: 7/5 en 8/5

door **Marcel Haerkens**

Hoewel nooit officieel ontbonden leidde The Paladins de laatste jaren een comateus bestaan. Een tijdje geleden blies meestergitarist Dave Gonzales zijn bandje echter weer nieuw leven in. En als vaste klant in Ospel zijnde mocht dit explosief rockabillytrio uiteraard niet ontbreken op het 25-jarig jubileumfeestje Met ongebreideld enthousiasme en een setlijst vol gepatenteerde publieksfavorieten bewees het gezelschap afgelopen weekend dat ze nog steeds recht van bestaan hebben. Het zag er aanvankelijk niet rooskleurig uit voor Moulin Blues. De grauwe regenachtige lucht was aanvankelijk een deceptie. Daarnaast

hadden ook nog eens Los Lonely Boys en Reverend Peyton's Big Damn Band wegens respectievelijk stembandproblemen en familieomstandigheden op de valreep afgezegd. De organisatie van het jubilerende festival liet zich daardoor echter niet uit het veld slaan. Als vervanger mocht Big Blind de vrijdagavond afsluiten. Volgens zanger en mondharmonicaschuiver Wesley van Werkhoven een droom die in vervulling ging. Het viertal kweet zich met verve van hun taak en trakteerde het publiek op een onvervalste portie aan The Red Devils en The Hoax verwante powerblues. De adrenaline spoot van Werkhoven een dag later nog uit de oren. „Dat was pas kicken man.” Ook het slechte weer bleek niemand te deren en het feit dat het festivalterrein vanwege bouwwerkzaamheden een paar honderd meter was opgeschoven zal wellicht menigeen ontgaan zijn. De terugkeer van de kleine tent bleef echter zeker niet onopgemerkt. Nou ja

klein, het eufemistisch tot Moulin Blues Café gedoopte bouwwerk bood plaats aan zo'n 800 mensen wat aan de intieme sfeer echter geen afbreuk deed. Cedric Burnside trad er op, de zoon van drummer Calvin Jackson en dus de kleinzoon van de legendarische RL Burnside. Samen met gitarist Lightnin' Malcom hield hij afgelopen zaterdag zijn roots die verankerd ligt in de heuvels van Mississippi gloedvol brandende. Gitaar, drums zang en een ongekend spelplezier, meer was daar niet voor nodig. Na toegift *Over The Hill* van zijn opa kon het gretige publiek er nog geen genoeg van krijgen en moesten de dj's die de afterparty zouden verzorgen het veld ruimen voor de zoveelste encore. Eerder hadden we op dezelfde locatie mogen luisteren naar The California Honey Drops met een warmbloedig melange van blues, gospel en jazz, Thomas Ford & The Dirty Harmonies en de prettig gestoorde Zweed Daniel Norgren die als een

veredelde Nikkelen Nelis een nieuwe dimensie toevoegde aan het begrip countryblues. Op het hoofdpodium viel ondertussen ook het nodige te genieten. Eli 'Paperboy' Reed was eigenlijk de enige tegenvaller. Geen slecht woord over zijn zich uit de naad werkende True Loves en ook op zijn machtige soulstem die het midden houdt tussen de zoetgevooidheid van Sam Cooke en de rauwe oerschreeuw van Wilson Pickett viel nauwelijks wat af te dingen. Probleem is echter dat hij het werk van zijn laatste twee albums *Roll With You* en *Come And Get It* eindeloos uitrekte wat de engel die op de plaat nog aanwezig is er live volkomen uithaalde. Naast vaste waarden Rick Estrin & The Nightcats met hun harmonicablues en de bonkige bluesrock van Johnny Mastro & Mama's Boys was de New Orleans mix die Eric Lindell ons voorschotelde een verrassing. Dat was Dirty Sweet eveneens. Wie niet bekend was met de snoeiharde verrichtingen van deze

zwaar getatoeëerde machoclub zal het als een mokerslag aangekomen zijn. Hun dicht tegen metal aanschurkende southern rock had weinig met blues van doen en zal menigeen van de sokken hebben geblazen. Testosteron in het kwadraat met de subtiliteit van een baksteen door het vensterraam. Het deed de nodige wenkbrauwen fronsen, maar miste haar uitwerking niet. Grootste revelatie was echter de Ierse Imelda May die gul grossierde in de rockabilly erfenis. Deze 35-jarige pittige dame weet waar Elvis de mosterd haalde wat ze bewees met een stem die het midden houdt tussen de country-snik van Patsy Cline en het kittige venijn van Wanda Jackson. Haar sexy uitstraling was daarbij mooi meegenomen. Het waren dit soort uitzonderlijke acts die de functie van Moulin Blues als ontdekker van baanbrekende blues en aanverwanten nog eens vet onderstrepnd en passant van dit jubileumfeest een doorslaggevend succes maakte.